

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 791/2016
06.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Т. и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Т. - адвоката С.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1405/15 од 11.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Т. - адвоката С.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1405/15 од 11.01.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 246. став 1. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године окривљени В.Т. и Б.Д. су оглашени кривим и то окривљени В.Т. због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, а окривљени Б.Д. због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ, па су окривљеном В.Т. за извршена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 3 године, а за кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ казна затвора у трајању од 1 године и затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.04.2014. године када је лишен слободе па до

12.05.2015. године када је притвор укинут, те време проведено на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора од 12.05.2015. године када му је мера одређена па надаље, док је окривљени Б.Д. осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

Истом пресудом окривљеном В.Т. је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једне дигиталне вагице ознаке „Т.“ модел ... Од окривљеног Б.Д. трајно је одузета опојна дрога марихуана и то један пакетић нето тежине 0,42 грама и три пакетића од провидне пластичне кесе укупне нето масе 0,73 грама, једна провидна пластична кеса укупне нето масе 0,35 грама и једна папирна кеса беле боје нето тежине 0,07 грама, са којом дрогом ће се по правноснажности пресуде поступити у складу са законом. Обојица окривљених су ослобођени плаћања судских трошкова и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Решењем Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 05.10.2015. године исправљена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године и то тако што се исправља очигледна омашка у писању на трећој страни у другом пасусу четврти ред тако да иза речи “246а” треба да стоји “став 1.”, као и на четвртој страни у осмом пасусу иза речи “246а” треба да стоји “став 1.”, док у осталом делу све остаје неизмењено.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1405/15 од 11.01.2016. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду Кбр.298/14 од 04.09.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном В.Т. за кривична дела за која је оглашен кривим том пресудом и то за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, а за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, па је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.04.2014. године до 12.05.2015. године, те време проведено на мери забране напуштања стана уз примену електронског надзора од 12.05.2015. године па надаље, док су жалбе бранилаца окривљених В.Т. и Б.Д., као и окривљеног В.Т. лично, одбијене као неосноване и пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.Т. - адвокат С.Б. због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целини правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К.бр.298/14 од 04.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-1405/15 од 11.01.2016. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови повредили кривични закон када су кривичноправне радње окривљеног В.Т. правно квалификовали као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, уместо као кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ, обзиром да из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде очигледно произилази да се окривљени Д.Б. сагласио са пријемом опојне дроге коју му је дао окривљени В.Т. и то ради уживања, а која опојна дрога му је пре конзумације одузета уз потврду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Т. се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Како из чињеничног описа радње извршења кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени В.Т. кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ извршио једном од алтернативно предвиђених радњи извршења овог кривичног дела, тако што је “..... неовлашћено нудио на продају окривљеном Б.Д. опојну дрогу марихуану, на тај начин што је у стану на наведеној адреси предао окривљеном Б.Д. један пакетић марихуане нето тежине 0,42 грама говорећи му да је то узорак, да проба и види каква је, те да ће се договорити ако му треба више по цени од 3 евра по граму, то по налажењу Врховног касационог суда изрека првостепене пресуде садржи сва битна законска обележја кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен. Имајући у виду напред наведено, то нижестепени судови нису на штету окривљеног учинили повреду

кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Т. у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, наводећи да се нижестепене пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о претресању стана окривљеног Б.Д. од 10.04.2014. године сачињеном од стране ПУ Нови Сад, јер из изведених доказа, које су судови погрешно ценили, произилази да сведоци претреса који су потписали записник (В.Ш. и З.С.) нису присуствовали наведеном претресу и с тим у вези бранилац оспорава одбрану окривљеног Б.Д. и друге изведене доказе који су проистекли из по браниоцу незаконите радње претресања стана. По налажењу Врховног касационог суда, оспоравајући законитост претресања стана окривљеног Б.Д., бранилац заправо оспорава чињенично стање које је од стране суда утврђено у правноснажним пресудама у погледу присутности двојице сведока тој доказној радњи, а такође у вези са тим полемише и са оценом доказа датом од стране суда.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, наводећи да је суд требало да кривичноправне радње окривљеног В.Т. правно квалификује као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ. Међутим, образлажући напред наведену повреду бранилац окривљеног заправо оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и указује на погрешну оцену доказа од стране суда, обзиром да оспорава постојање узрочно-последичне везе између напада окривљеног и лаке телесне повреде коју је задобио оштећени, истичући да се оштећени критичном приликом самоповредио, а што је чињенично питање.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Имајући у виду да бранилац окривљеног В.Т. у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члан 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 246. став 1. КЗ на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Т. - адвоката С.Б., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.